

- 2) Член 220, параграф 2, буква б) от Регламент № 2913/92, изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000, трябва да се тълкува в смисъл, че в случай като разглеждания в главното производство от съдържателя се в доклад на OLAF информация може да се направи извод, че даден вносител няма основание да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на тази разпоредба, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита. Когато обаче такъв доклад съдържа само общо описание на съответното положение, което запитващата юрисдикция трябва да провери, съм по себе си той не е достатъчен, за да се установи надлежно, че тези условия са изпълнени изцяло, по-специално по отношение на релевантните действия на износителя. При такива обстоятелства по принцип митническите органи на държавата на внос трябва да докажат чрез допълнителни доказателства, че издаването на неправилен сертификат за произход формуляр А от страна на митническите органи на държавата на износ се дължи на неточно представяне на фактите от износителя. Когато обаче митническите органи на държавата на внос нямат възможност да докажат това обстоятелство, при необходимост, тежестта да докаже, че този сертификат е бил издаден на базата на вярно представяне на фактите от страна на износителя, тежи върху вносителя.

⁽¹⁾ ОВ С 111, 29.3.2016 г.

Решение на Съда (осми състав) от 16 март 2017 г. (преюдициално запитване от Handelsgericht Wien — Австрия) — Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH

(Дело C-138/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Авторско право и сродни права в информационното общество — Директива 2001/29/ЕО — Право на публично разгласяване на произведения — Член 3, параграф 1 — Изключения и ограничения — Член 5, параграф 3, буква о) — Разпространяване на телевизионни предавания чрез местна кабелна мрежа — Национална правна уредба, предвиждаща изключения за инсталации, позволяващи достъпа на максимум 500 абонирани потребители, както и за препредаването на предавания на публичното радиоразпръскване на територията на страната)

(2017/C 151/16)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Handelsgericht Wien

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Ответник: Zürs.net Betriebs GmbH

Диспозитив

Член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество и член 11 bis от Бернската конвенция за закрила на литературните и художествени произведения, подписана на 9 септември 1886 г., в редакцията ѝ след Парижкия акт от 24 юли 1971 г., изменена на 28 септември 1979 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, съгласно която предаването едновременно, изцяло и в непроменен вид на предавания, излъчени от националния радио- и телевизионен оператор, по кабел на територията на страната не е обвързано, въз основа на изключителното право на публично разгласяване, от изискването за получаване на разрешение от автора, стига то да представлява просто техническо средство за разгласяване и да е било взето предвид от автора на произведението, когато е разрешавал първоначалното му разгласяване — обстоятелство, което запитващата юрисдикция следва да провери.

Член 5 от Директива 2001/29, и по-специално параграф 3, буква о) от него, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, съгласно която излъчването чрез колективна антенна инсталация не е обвързано, въз основа на изключителното право на публично разгласяване, от задължението за получаване на разрешение от автора, когато броят на свързаните към тази антенна инсталация абонати не надвишава 500, и че следователно тази правна уредба трябва да се прилага в съответствие с член 3, параграф 1 от тази директива — обстоятелство, което запитващата юрисдикция следва да провери.

⁽¹⁾ ОВ С 222, 20.6.2016 г.

Решение на Съда (седми състав) от 16 март 2017 г. (преюдициално запитване от Commissione Tributaria Provinciale di Torino — Италия) — Bimotor SpA/Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale II di Torino

(Дело C-211/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Данък върху добавената стойност — Принцип на данъчен неутралитет — Национална правна уредба, която предвижда фиксиран максимален размер, с който се ограничава възстановяването или прихващането на данъчен кредит или на надвнесен данък върху добавената стойност)

(2017/C 151/17)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Commissione Tributaria Provinciale di Torino

Страни в главното производство

Жалбоподател: Bimotor SpA

Ответник: Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale II di Torino

Диспозитив

Член 183, първа алинея от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, изменена с Директива 2010/45/ЕС на Съвета от 13 юли 2010 г., трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национално законодателство като разглежданото в главното производство, което ограничава прихващането на определени данъчни задължения с данъчен кредит по данъка върху добавената стойност до определен максимален размер за всеки данъчен период, при положение че във всички случаи националната правна уредба предвижда възможност данъчнозадълженото лице да си възстанови целия данъчен кредит по данъка върху добавената стойност в разумен срок.

⁽¹⁾ ОВ С 251, 11.7.2016 г.

Решение на Съда (трети състав) от 15 март 2017 г. (преюдициално запитване от Cour d'appel de Bruxelles — Белгия) — FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA/AAL Renting SA и др.

(Дело C-253/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Член 96 ДФЕС — Приложимост — Национална правна уредба, която забранява предлагането на отделни места на клиенти при предоставянето на таксиметрови услуги — Национална правна уредба, която забранява предварително определяне на дестинацията при предоставянето на таксиметрови услуги — Национална правна уредба, която забранява припаването на клиенти при предоставянето на таксиметрови услуги)

(2017/C 151/18)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour d'appel de Bruxelles